

BIBLIA

Az augusztusi elmélkedéseket Tarnai Imre (Nagyoroszi), a szeptemberiek a sashalmi közösség tagjai (sorrendben: Varga Attila, Bisztrai Györgyné Évike, Cserey Zsuzsa, Áts András, Vargáné Peresztegi Ibolya) készítették.

Augusztus 5. — Évközi 18. vasárnap — Jn 6,24–35 — Kit keresünk?

Azt szokta az ember keresni, amit elveszített, pedig szüksége lenne rá. A szöveg szerint Jézust keresték az emberek, akit valóban szemük elől tévesztettek, pedig nagyon szükségük lett volna rá. Miért? Hát az ingyenkenyér miatt, amiért nem kellett dolgozniuk, és ez a Jézus az ölükbe pottyantotta. Ez bizony jól jönne nekik máskor is: ezért kell nekik Jézus, ezért keresik.

Beigazolódott, mennyire igaza volt Jézusnak, amikor annak idején a pusztaiban visszautasította a sátán kísértését: „Mondd, hogy ezek a kövek kenyérré

váljanak!” (Mt 4,3) Olyan könnyű az embereket a hasukon keresztül megfogni! Tódulnának utánad! Íme a példa: valóban tódulnak. De milyen nehéz továbblépni! Megmagyarázni, hogy „segítek én szívesen, ha szükségetek van rá, de nem ezért jöttem: ne ezért kerestek!”

Biztos, hogy Jézus szenvedésének egyik legkínosabb összetevője volt ez az értetlenség. Keresik, de nem azért, hogy az örömhírt hallják. Az nem érdekli őket, csak az ingyenkenyér. Aztán egy év múlva majd megint keresik őt a

Getszemáni-kertben, mert nem váltotta be a reményeiket: Akkor pedig majd azért, hogy félretegyék az útból, mert ilyen Jézusra nincsen szükségük.

Mi hogy állunk ezzel a Jézus-kereséssel? Egyáltalán „megvan” még? Nem veszett el az életünkben? És ha elvesztett: Hiányzik? Keressük? Ha keressük, miért keressük? Hogy az életünk kényelmesebb, könnyebb legyen? Vagy azért, hogy azt kapjuk tőle, amit tényleg nekünk szánt: a kereszttől ugyan nem mentes, de a boldogság felé vezető egyetlen lehetséges utat?

Augusztus 12. — Évközi 19. vasárnap — Jn 6,41–52 — Vitatkozni vagy szeretni?

Évszázadokon keresztül folyt a vita arról, hogy Jézus „honnan jött”. Egyetemes és nem egyetemes zsinatok hosszú sora foglalkozott a kérdéssel. Ezt a kérdést vetik fel a mai vasárnap evangéliumában Jézus hallgatói is: Jézus azt mondja, hogy a „mennyből”, ők azt mondják hogy az általuk jól ismert názáreti családból. Kinek van igaza?

Jézus láthatóan nem akarja eldönteni a vitát. Ha valaki enged annak a vonzásnak, amellyel az Atya vonzza, az

úgyis rájön a megoldásra. A vitatkozás az ördögtől való. Arra jó, hogy szembeállítson. Jézus pedig azt szeretné, ha mindnyájan egyek lennénk (vö. Jn 17, 21 skk.), bárhogyan gondolkozunk is. A teljes igazság úgyis csak az Atya birtoka, mi mindenképpen csak töredékesen ismerhetjük meg, amíg ebben az aiónban élünk: bármi legyen is a véleményünk, abban valami hiba biztosan van. Az örök élet sajátossága, hogy megismerhetjük az Atyát és Jézust (vö.

Jn 17,3), úgy ahogyan ő ismer minket (vö. 1Kor 13,12). Erre a halál nélküli életre segíti el Jézus azokat, akik nem okoskodnak, vitakoznak, hanem hajlandók őt táplálék gyanánt elfogadni, akkor is, ha nem értik, hogy ez hogyan lehetséges.

Fontosabb-e számomra, hogy a jézusi táplálékból erőt merítve a szeretet életét éljem, és ezzel már itt elkezdjem az örök életet, mint az, hogy az igazam mellett kardoskodjam?

Augusztus 19. — Évközi 20. vasárnap — Jn 6,50–59 — Élet és halál Jézus szótárában

Jézust csak az értheti meg, aki hajlandó magáévá tenni a szóhasználatát. Ez pedig sokszor elűt a mindennapi szóhasználatától. Az emberek általában úgy tudják, hogy az élet után jön a halál. Jézus véleményét pedig az őt olyan nagyon jól ismerő apostola, János tolmácsolja a levelében: „Mi tudjuk, hogy a halálból átmentünk az életre” (1Jn 3,14). Éppen fordított a sorrend!

A mai evangélium a jézusi fogalmak szerint való életéről szól. Amikor azt mondja hallgatóinak, hogy nem lesz élet

bennetek, ezzel burkoltan azt mondja, hogy most még nincs. Akkor lesz, ha „eszitek az Emberfa testét” és „isszátok az ő vérét”. Hogy mire gondol, az az imént idézett János-levélbéli mondat folytatásából derül ki: azért mondhatjuk, hogy „átmentünk az életbe”, „mert szeretjük testvéreinket. Aki nem szeret, az a halálban marad”.

Ebből következik, hogy az igazi feltámadásra, új élet kezdésére nem kell a világ végéig várnunk. Az igazi feltámadás az a pillanat, amikor megtérünk,

amikor elkezdünk önzetlenül szeretni. Nem véletlen, hogy a keresztség kiszolgáltatásának ősi idők óta a feltámadás éjszakája szolgált alkalmul.

De jó lenne, ha most is egybeesnék a keresztesítés a megtéréssel, és nem szaladgálnának megkeresztelt halottak a világban! Ha azt a tényt, hogy valaki „átment a halálból az életre”, a keresztség szentsége pecsételné meg!

A kérdés ezek után: Feltámadtam-e már, vagy még mindig a halálban gyötörődöm?

Augusztus 26. — Évközi 21. vasárnap — Jn 6,60–69 — Radikális kereszténység

Régi vesszőparipám: „A kereszténység nem tömegmozgalom.” Ha Jézus annak szánta volna, akkor a kafarnaumi beszéd után nem hagyta volna futni azokat, akik addig hűségesen vele jártak.

Nyilvánvaló, hogy ő is annak örülne, ha az egész világon mindenki az ő útját járná. De nem volt fantasztá: „tudta ő,

hogy mi lakik az emberben” (Jn 2,25). Neki fontosabb volt az, hogy aki kitar mellette, az ne félszívvvel, hanem egész valójával legyen ott, mint az, hogy nagy tömegek kövessék. Hajlandó lett volna még a Tizenkettőtől is megválni, inkább, mintsem engedni abból, hogy amit mondott, azt bizony szó szerint kell érteni.

De sokan szeretnék úgy „megőrizni a káposztát, hogy a kecske is jóllakjék”! „Jó katolikusnak”, Jézus-tanítványnak maradni, és közben e világ stílusához is igazodni. Ez bizony fából vaskarika. Jézust követni csak egyféleképpen lehet: egészen.

Hajlandó vagyok-e „kilógni a sorból”?

Szeptember 2. — Évközi 22. vasárnap — Mk 7,1–8.14–15.21–23**— A rossz belülről származik, és beszennyezi az embert**

„Isten látta, hogy nagyon jó mindaz, amit alkotott” (Ter 1,31). Így fejeződik be a teremtéstörténet. Jézus sem mondhat mást. A teremtett világ, amely körülvesz minket, jó. Tisztátalan csak belőlünk ered. Súlyos állítás ez, ha belegondolunk. Nem ad felmentést számunkra, hiszen mindaz, ami tisztátalanná tesz, beszennyez minket, kizárólag belőlünk ered. Nincs enyhítő körülmény, amit majd beszámítanak, csak az a makacs tény, hogy minden belőlünk fakadó tisztátalanság okai egyes-egyedül mi vagyunk.

A teremtett világ jóságára, a teremtésből áradó, feltétel nélküli szeretetre, gondoskodásra gonoszsággal, a szerelemre paráznasággal, házasságtöréssel, az értelmes, fenntartható, mértékletes tulajdonlásra lopással, kapzsisággal, irigységgel, az őszinteségre csalárdsággal, a teremtés mindent átható szelíd, de határozott erejére és a végtelen értelemre erőszakkal, kevélységgel, esztelenséggel, az ünnepnapok örömeire kicsapongással válaszolunk. A világból felénk érkező jóságra válaszként sokszor a rossz jön ki belőlünk, és ez a vá-

lasz az, ami beszennyez bennünket. Félreértünk másokat, nem értjük meg a teremtett világ jelzéseit, sőt nem értjük önmagunkat sem. A felénk érkező rosszra pedig szinte mindig ösztönösen rosszal válaszolunk.

Pedig a főparancs szerint minden szeretetünk mértéke önmagunk szeretete. Ha reflexiónk a világra, a másikra, önmagunkra rosszat eredményez, akkor nem szeretjük jól magunkat, így nem tudjuk helyesen szeretni a felebarátainkat sem, nem tudunk jól beilleszkedni a teremtés rendjébe. Jézus Izajás szavaival utal arra, hogy az emberi tudomány és az emberi parancsok mennyire távol vannak az Atya szándékaitól. A modern világot megalapozó emberi tudás kevélysége, erőszakos volta, sőt helyenkénti esztelensége jól látható. A birtokunkban lévő tudás és az emberi parancsok (szabályok, törvények) erőszakot, félelmet és létbizonytalanságot sugároznak, és váltanak ki szinte mindannyiunkból reflexszerű válaszként. Hányszor veszik át ezek az érzések a teremtés eredendő jóságának helyét életünkben! Ezek szorítják ki

életünkéből a szeretetet, az értelmes gondolkodást, az alkotást. Ezek szennyezik be istenképiségünket.

Nem a kezünket, nem az edényeinket, hanem szívünket kell megtisztítanunk percről percre, hogy a belőlünk fakadó reflexiók jók legyenek, a felénk érkező rosszat pedig jóvá változtathassuk. Ne feledjük, csak mi vagyunk felelősek azért, hogy mi fakad belőlünk, egyes-egyedül mi felelünk saját tisztaságunkért és tisztátalanságunkért.

„Uram!

*Szívemet megtanítottad a szeretetre,
mely után szomjazik,
Elmémet képessé tetted
a gondolkodásra és alkotásra.
En szívemet megtöltöttem
gyűlölettel és félelemmel,
Es szívem megmérgezi elmémet, mely a
gyűlkolás óriási gépeit szerkeszti,
Hogy ezekkel elpusztítsa a te világo-
dat, s vele elpusztítson engem is,
Es megcsorbítsa a szent anyagot,
amelyből Te az életet formáltad.
Istenem! Tisztítsd meg szívemet,
Emeld fel elmémet,
hogy testvéreim testvére lehessek!”*

(Szent-Györgyi Albert:
Psalmus Humanus)

Szeptember 9. — Évközi 23. vasárnap — Mk 7,31–37 — A süketnéma meggyógyítása

Jézus meggyógyít egy süketnéma embert. Aki süketnéma, nem tud kommunikálni. Nem hallja a külvilágból érkező hangokat, zajokat. Az a csodálatos világ, amelyet a hangok tárnak fel, rejtve marad előtte, és ő maga sem tud értelmes beszéddel, verssel, énekkel kapcsolatba kerülni a másik emberrel. Ma már léteznek módszerek, amellyel megtanulhatják a kommunikációt, de Jézus korában ez nem így volt. Akkoriban ez még inkább bezárt világot, teljes magányt, kiszolgáltatottságot jelenthetett.

Egy ilyen embert vittek Jézushoz, hogy gyógyítsa meg. Ő beledugta az ujját a süket fülbe, és megérintette a néma nyelvet, s mindezt úgy, hogy közben föltekintett az égre, és fohász kodott. Kereste a kapcsolatot az Atyával, egységben akart vele lenni. Majd kimondta az oldó szót: Effata, vagyis nyíl meg! E szavakra kinyílt a lezárt világ: érthetően beszélni kezdett az, aki eddig nem tudott, és hallott, aki eddig nem. Fantasztikus új világ tárulhattott ki a számára.

A süketnéma a betegség kényszeréből zárult magára, de mi, mai emberek önként zárjuk be magunkat a kapcsolat nélküli börtönébe. Ezért különösen aktuális ez a történet. Ha megnyílunk Isten felé, akkor nem fogunk elzárkózni embertársainktól sem, akkor felértékelődik számunkra a közösség és a másik ember. Modern kori életünk folyamatai éppen ellenkezőleg hatnak. Szinte minden arra buzdít, hogy magadat tedd az első helyre, ne törődj mások gondjával.

Így zárulunk magunkra, természetesen véve az önzést.

Isten a Szentháromság szeretetkapcsolatában él, ehhez akar kapcsolni minket is, nekünk is meg kell nyílnunk,

ha bezárultunk Isten előtt. Az Isten felé való megnyílás természetes következménye, hogy nyitunk a többi ember felé is. Ezen a nyitott szeretetkapun Istenhez és emberhez kapcsolódhatnánk, de

sokszor félelemből bezárjuk a kapukat. Isten, aki mindenki felé nyitott és befogadó, segítsen nekünk, hogy megnyithassuk szívünket, és részesei lehessünk egy új szeretetvilágnak.

Szeptember 16. — Évközi 24. vasárnap — Mk 8,27–35 — Világos és sötét pillanatok

Jézust saját korának emberei sem ismerték fel igazán. Látták csodáit, hallgatták tanítását, ennek alapján gondolták, hogy talán ő János vagy Illés, vagy az egyik próféta.

Péter valami többet lát meg Jézusban. Nyilván a tanítványok közelebből, más szemszögből láthatták Jézust. Amikor Péter elmondja, hogy kinek látja őt, ebben az evangéliumban nem reagál rá Jézus, de a párhuzamos részben már igen: a Mennyei Atya nyilatkozta ki neki, és ezért boldognak mondja Pétert. Tehát Jézus megerősíti Pétert, hogy jó úton jár, hiszen meghallja és felismeri Isten szavát.

Viszont amikor Jézus elmondja nekik, hogy meg kell halnia, de harmadnapra feltámad, ekkor már másképp értékeli Péter reakcióját: Sátánnak mondja, mert nem az Isten dolgain jár az esze, hanem az emberekéin.

Hát most mi van Péterrel? Valóban hallja az Isten szavát, boldog, mert felismeri Jézust, vagy az emberek dolgain jár az esze, és ezért elmarasztalja Jézus?

Azt hiszem, az ember olyan lény, hogy egy-egy pillanatban képes felismerni valamit a nagy Egészből, felismeri Istent, a szavát, önmagát, a feladatot és szerepét, amit most meg kell élnie. Vannak megvilágosodott pillanataink, amikor túllátunk a mindennapi bajokon, és rálátunk önmagunk igazi lényére, és innen nézve a másik ember igazi lényére is. Ilyenkor egyértelmű, hogy mit is jelent szeretni, megbocsátani.

És vannak pillanatok, amikor természetes emberi reakciók jelennek meg, a féltés vagy a nem értés következtében. Ahogy Péter is féltette Jézust, nem tudta elképzelni, hogy baj történjen vele. Hiszen Jézus a Felkent, az Isten fia, hogy történhetne vele ilyesmi? Itt ütkö-

zik Péter látásmódja, gondolkozásmódja Jézuséval. És Jézus helyreteszi Pétert, mert nem Isten dolgain jár az esze.

A magunk gondolkozásában is lehetnek olyan elképzelések, amelyek miatt érthetlenné válik egy-egy esemény, történés – mert nem illik bele a képbe; mert van valamilyen képünk Istenről, elképzelésünk önmagunkról, a világról, és ez sokszor ütközik a valósággal. De nem baj, ezek azok az ütközések, krízisek, amelyek ráébredhetnek arra, hogy hol is vannak Isten dolgai.

Félelmeink, kudarcaink, örömeink, felismeréseink egyformán részei teljes emberi létünknek, és alkalmasak lehetnek arra, hogy általuk is ráláthassunk Isten dolgaira.

Jézus követése talán azt is jelenti, hogy nem akarom magam megmenteni, sem a fájdalomtól, sem a szenvedéstől, sem döntéseim bármiféle következményétől.

Szeptember 23. — Évközi 25. vasárnap — Mk 9,30–37

— „...legyen mindenki közül az utolsó...”

Sokszor el kellett olvasnom, mire rádőbentem, hogy milyen furcsa ez a szituáció. Jézus, miközben átmennek Galileán, arról beszél a tanítványoknak, hogy meg fogják ölni, de harmadnapon feltámad. Ők nem értik teljesen, miről beszél, de Jézus kérdésére nem merik bevallani, hogy már az utódlásról beszélgettek, hogy vajon ki lesz közülük az első.

Micsoda dolog ez! „Vérszagra gyűl az éji vad?” Micsoda aljas dolog ez! A Mester a haláláról beszél, miközben alkudozunk a koncon, hogy nekünk minél több jusson! Jézus helyében én ott hagytam volna ezt a rémes társaságot. Lehet, hogy újrakezdtém volna másokkal? Nem tudom, de ez engem nagyon szíven üt. Ha három esztendő ilyen intenzíven együtt töltöttem ezekkel az emberekkel, és itt tartanak, akkor mi a reményem, hogy majd fel fognak nőni a feladathoz, ha én nem leszek? Nem hiú ábránd ez? Ezek után nem is csodálkozhatom, hogy kétezer év múltával az egyház vezetői ma is a pénzzel és a ha-

talommal operálnak. Hát már az ősök is itt tartottak. Miben reménykedett a megtestesült Isten fia? Kihirdeti az ő játékszabálya szerinti versenyt: az lesz az első, aki mindenki közül az utolsó, aki mindenkinek a szolgálója.

Emlékeimben felmerült egy teheráni film, címe: A mennyország gyermekei. Ebben a főhős, egy tízéves, nyomorgó fiúcska a futóversenyen mindenképpen második akar lenni, mert a második helyezett nem nyaralni megy, mint az első helyezett, hanem egy jó sportcipőt nyer. Zseniális, ahogyan a futóversenyen a második helyért versenyez, s mily tragédia, hogy véletlenül, a sors fintoraként megnyeri a versenyt. Elkeserítő látni síró arcát, a bánat könnyeit azért, mert akaratán kívül győzött.

Mennyivel nehezebb ez a verseny, amit Jézus hirdet, nemhogy másodiknak, hanem utolsónak kell lennünk, abban kell versenyeznünk, hogy ki méltányosabb a másikkhoz, ki az, aki jobban tud szolgálója lenni a többinek. Mert a verseny végén azt hirdetik ki győztes-

nek, akit a pénz- és hatalmi rangsor utolsó helyén találunk. Végül Jézus rátesz még egy lapáttal erre, amikor a gyermeket közéjük állítva azt mondja: aki egy ilyen gyermeket befogad, az engem fogad be, s rajtam keresztül a Teremtőt.

Istenem, kérlek, adj nekünk olyan lelket, mint a gyermekeké, akik nyitottak a világra, nem személyválogatók, akik minden társadalmi helyzetkülönbséget mellőzve csak a pajtásukat látják a másik gyermekben.

Mai világunk tele van kirekesztésekkel, mi keresztények is személyválogatók vagyunk. Győzni akarunk, és nem utolsóknak lenni, elsőként akarjuk átszakítani a célszalagot, és nem akarunk szegyen szemre utolsóknak bekullogni. Talán abban bízunk, hogy Isten megbocsátja nekünk ezt, mert lám, Jézus sem szaladt el, megbocsátotta tanítványainak önzését, és újra felgyúrta az ingujját, nekiveselkedett, hogy kinevelje belőlük Isten népét. De vajon minket ki fog ilyen állhatatosan nevelni?

Szeptember 30. — Évközi 26. vasárnap — Mk 9,38–48

— Megfelelni emberi méltóságunknak

A Szentírásból látjuk, hogy működése során Jézus elég sok példabeszédet állított elénk. Példákon keresztül megpróbálta illusztrálni, mivel tudunk még jobban Istennek tetsző életet élni.

A Szentírásból tudjuk azt is, hogy mindenki meghívást kap Isten népébe. Jézus evangéliuma minden ember számára nyitva áll, illetve Jézus fontos feladata, hogy minél több népet gyűjtsön maga köré.

„Aki nincs ellenetek, veletek van.” Azoktól sincs távol az igaz Isten, akik homályosabb képekben keresik őt, de

őszinte szívvel keresik, és arra törekednek, hogy teljesítsék akaratát, amelyet lelkiismeretük szavában ismernek fel. A Gondviselés azoktól sem tagadja meg az üdvösséget, akik önhibájukon kívül nem jutottak el Isten kifejezett ismeretére, de iparkodnak becsületesen élni.

Egy még nem teljesen elkötelezett embert nagyon könnyű elbizonytalanítani. Nagyon könnyű megbotránkoztatni, nagyon könnyű kritikával illetni. De ez az ember hamarabb elmenekül a ta-

nítások elől, ha azt látja, hogy bizonytalanságát kinevetik, tetteit megvetik.

Számomra ezek a szavak: „...aki egy pohár vizet ad az én nevémben, nem veszíti el jutalmát”, azt jelentik, hogy a szabályok koordinálják az embert a szabad akarat mezején. Próbáljuk meg végiggondolni, számunkra mi az a viselkedés, amely megtart az isteni úton – mert az a cél, hogy a Szentlélek működése nyomán tudatos, teljes közösséggé legyünk. Mert senki sem él hiába, és senki sem hal meg hiába. Így fog az ember megfelelni méltóságának, és eljutni az üdvösségre.

Olvasók fóruma

Sulyok Gábornak az „Érted vagyok” áprilisi és júniusi számában megjelent, Kinek kell feltámadnia? című cikke minden gondolatával, szavával egyetértek. Mégis szeretném néhány gondolatlaltal megtoldani, néhány póriasabb meglátással, mert talán még ezzel is segíthetem közüggé tenni az általam is igen fontosnak tartott észrevételeket.

Nagy bajunk, hogy sokszor egyetlen szóval két fogalmat takarunk. Itt is ez a helyzet.

Jézus „föltámasztja” a naimi ifjút. Ma úgy mondhatnánk: egy özvegyasszony biztos nyugdíját állítja talpra. Az ifjú tovább él, el látja a mamáját, családot alapít, s amikor itt az ideje, el is temeti tisztességesen az édesanyját. Majd amikor ő is eléri a megfelelő kort, akkor a kor szokása szerinti módon ő is kiköltözik a temetőbe. Ezzel szemben, amikor Jézus „föltamad”, akkor az örök életre támad fel, tehát lényegesen másról van szó!

Tegyük fel, hogy meghalok, de a szeretteim „kiimádkozzák” az Örökkévalónál, hogy még egy kicsit éljek. Ekkor Szent Mihály megkérdezi tőlem: – Melyik korodba szeretnél visszatérni? Mire én: – Természetesen nem a haláлом előtti 78 éves, rozoga mivoltomba, mert akkor egy hét múlva vagy egy fél év múlva ismét elpatkolok. 12 éves koromba, mint Jairus leánya? Nem jó, mert akkor második osztályos unokáim hahotázva kinevetnek: „Nagypapi, de kicsi lettél!” 20 évesnek? Jaj, jaj, jön a sok szigorlat, diplomavédés, majd az álláskeresés kálváriája... 50 évesnek? Jönnek a műtétek, jön az öregedés...

Föltamadunk, föltamadunk. De melyik fizikai állapotunkba? És ha korábbi sok baklövésemet el tudom kerülni, mert ugye okosabban kezdem újra, akkor pedig az már nem én leszek, minden emlékem ellenére sem, hanem valaki más. Egyszóval: ez nem megy; Sulyok Gábornak adok igazat!

Továbbá talán megvédeném egy kicsit Pál apostolt. A zsidók várják a Szabadítót, a Profétát. A diaszpórákban talán még jobban, mint otthon. Pál beállít, mondjuk Korinthoszba. Szombaton a zsinagógában elmondja az Örömhírt: „Testvérek, a várva várt Fölkent, a Krisztosz megszületett Izraelben, Názáretben!” Elmondja a Lukács-evangélium [örömhír] elejét, majd mindent, amit tud a tanúktól. Mire a zsinagóga közössége [ekklészia] fölleskedik, megtelik örömjongással. De ekkor jön a bökkendő, ki kell mondania, hogy már meg is halt, kivégezték. Olyan ez, mint amikor azt mondom a barátaimnak: Ötös találatom van a lotton, de sajnos a hídon a szél kifújta a kezemből a nyertes szelvényt! Mit mondanak erre a barátaim??? Nem színezem. Ekkor egyetlen megoldása marad Pálnak, hogy bizonyos háttérinformációk megmitológiai tudás alapján megvígasztalja a közösséget, mondván, hogy azért mégis van remény, fel a fejjel!

Röviden: Mindenképpen a cikknek van igaza!

**Hollai Keresztély
Pomáz**